

On kirkasta!

On sunnuntaiamu, vuoden viimeisen pyhän aamu. Jossain etelän ja idän välillä on aurinko kohonnut vaaleansiniselle taivaalle lähettäen säteitään kaikkialle ympäri Valkean Kaupungin.

Kaikkialla on valoa ja valkeutta, joka paikka on sitä tulvillaan. Toisesta kapeasta ikkunastani näkyy Valkean Linnan mahtava julkisivu satoine ikkunoineen jotka kimaltelevat nousevan päivän säteissä. Toisissa ikkunoissa heijastuu valjennut talvipäivä vihreänsinisenä, toisissa vihreänkeltaisena, toisissa smaragdinvhreänä. Ne ovat, nuo ikkunat, joiden taakse tosiasiasa kätkeytyy tavallista arkista ihmiselämää, kuin fantastisin värein maalattuja tauluja, joiden maisemat ovat kokonaan katsojan mielikuvituksesta ja mielialasta riippuvia. Mutta muutamain ikkunoihin paistaa päivä täydeltä terältä, niin että ne hehkuvat silmiähäikäisevän tulisina peittyen vain silloin tällöin matalan puutalon savupiipusta nousevan valkean savupatsaan taakse. Täällä kaukanakin noista heijastuskoneista häikäisee silmiäni niin, että kirjoituskoneen näppäimet välillä häipyvät silmistäni, kaikki hyppelee katseeni edessä kuin joskus keväisillä hangilla.

Toisesta ikkunastani näen siitäkin vain valkeutta. Matalimpana nousee siinäkin valkea savupatsas melkein kohisuoraan. Se kohoaa yhtä korkealle kuin maiseman hallitsevan hahmon, valkean kirkontorni pallo ja risti. Valkea kirkontorni — pyhäpäivän symboli — on valkeampi kuin koskaan ennen. Kuura on hopeoinut koko kuparinruskean suipon tornikatonkin vaikeanvivahteiseksi ja valkeina hohtavat kullattu pallo ja risti sen huipussa, vaaleansiniseen korkeuteen kohoavina.

Eivät jätä auringonsäteet osattomaksi kirkkoakaan. Kuin valonheittäjän keilat ne kerran jälkeen sivuavat valkeaa tornia. Koivu- puisto matalan puutalon ja kirkon välissä on kauneimmillaan. Huurteen hopeoimana se kylpee talvipäivän lyhyen kirkkaan heiken yltäkyläisessä valossa. Punatulkku-parvi kyyhöttää ruokalevollaan koivujen katveessa.

On kirkasta! On meilläkin, sanoi työntöylleerö, tarkoittaen omaa olinhuonettaan, jonne eteläpuolelta päivä luonnollisesti paistoi vieläkin valovoimaisemmin. Kirkasta on ja valkoista, vuoden viimeisenä pyhänä. Suotakoon sitä valkeutta meille nyt alkaneena uutena vuonna-kin!